

TRAILERITES

»HVEDEBRØSDAGE PÅ HJUL«. Produktion: MGM, 1954. Instruktion: Vincente Minnelli. Manuskript: Albert Hackett og Francis Goodrich efter Clinton Twiss' roman »The long, long trailers«. Foto: Robert Surtees. Musik: Adolph Deutsch. Scenearkitekter: Cedric Gibbons og Edward Carfagno. Medv.: Desi Arnaz, Lucille Ball, Keenan Wynn, Marjorie Main.

Den amerikanske instruktør *Vincente Minnelli* er ekspert i to genrer: Sang- og dansefilmen og den mildt satiriske, let sociologiske komedie. Hans *musicals* er forfinede og raffinerede, de bedste af de herhjemme foreviste er „Ziegfeld Follies“ og „Let på Tå“, og kolleger i udlandet fortæller os, at „Cabin in the Sky“, „Meet Me in St. Louis“ og „The Pirate“ er så overvældende i deres *chic*, at instruktøren tydeligvis er andet og mere end en dekoratør, der løser de opgaver, han bliver sat på, så lækkert som muligt — Minnelli *dyrker* det dekorative med en kunstners fanatisme, han tilbeder *l'art pour l'art* med en dekadent forfatters lidenskab.

Desi Arnaz og Lucille Ball i »Hvedebrøsdage på Hjul«

I sine komedier er Minnelli mindre ekstavigant, skønt der f. eks. i „Brudens Far“ er et drømmeafsnit i en slags poleret ekspressionisme (i hans sang- og dansefilm findes en tilsvarende poleret surrealisme). Med en objektivitet, der minder om den, det er let at opvise i Europa, men samtidig med en æstetisme, der får de fleste anmeldere til at overse satiren, gør Minnelli nar af amerikanske typer, ritualer, fænomener i det hele taget. I „Brudens Far“ er *Spencer Tracy* ganske vist en elskværdig repræsentant for det amerikanske bourgeoisie, men lidt af en Babbitt er han også, og instruktøren skildrer det amerikanske overklassebryllup som en gang *show business*, der har meget fælles med instruktøren Jeffrey Cordovas teaterexhibitionisme i „Let på Tå“.

Også i „Hvedebrøsdage på Hjul“ morer Minnelli sig lidt over amerikansk bryllupsdille, men det er mest andre ting, han her sigter på: Den i Staterne så udbredte tendens til at sige „So ein Ding muss ich auch haben“, når det gælder nye materielle himstregimser, der af reklamen udråbes til vidundere, og til at forveksle det „smarte“ med det komfortable (her en påhængsvogn). Provinsiel amerikansk småborgerlighed (scenerne med den nygifte kones familie).

Man ser tydeligt, at der ikke er noget stort svælg mellem komedie- og musical-instruktøren Minnelli. Komedierne giver han uvant ydre elegance, flere af sine *musicals* (især „Let på Tå“) giver han meget realitetspræget ironiserende komik. I begge egenskaber er Minnelli en skønhedssøgende filmens dandy (i god overensstemmelse med det portræt, *S. J. Perelman* har givet af ham i en af sine bøger), og det er ikke tilfældigt, at han i „Let på Tå“ nåede et højdepunkt indenfor *musical comedy* i samarbejde med filmens største dandy, danseren, sangeren og komedianten *Fred Astaire*. *Erik Ultrichsen*.